

Obiekt neosakralny jest rzeźbą transformującą się do przestrzeni odosobnienia duchowego. Postać początkowa jest masywnym prostopadłościanem pokrytym płaskorzeźbą abstrakcyjną z partiami złożonymi za pomocą płatków złota białego (księżycowego). Pozostała część jest pokryta tuszem indyjskim. Pierwsza postać jest rozsuwana w przeciwnych kierunkach i odsłania pośrednią białą partię obiektu. Część biała jest płaskorzeźbą o znacznie spokojniejszej dynamice, pokryta jest gruntem klejowo-kredowym. Kolejna transformacja obiektu odsłania część złotą, która posiada romboidalne drzwi. Przez te drzwi można wejść do środka obiektu. Po wejściu trafimy do przestrzeni wypełnionej kompozycjami ze szkła, luster i świateł. Zwielokrotnione odbicia i jasność elementów świejących stwórzają złudzenie nieskończonej przestrzeni, która będzie nas otaczała z każdej strony, również od dołu i od góry. Trafimy do świata, gdzie przez chwilę staniemy się częścią tego obiektu neosakralnego jako obserwatorzy własnego umysłu, który rozpoznaje lub tworzy formę, a po stworzeniu uświadamia sobie jej przekaz duchowy.

W jednym końcu przestrzeni usytuowane jest siedzisko, które pozwoli zatrzymać się w niej na dłużej. Pogrążyć się w samotnej kontemplacji odrealnionego świata lub własnych myśli. Po stronie przeciwnej znajduje się główne przedstawienie obiektu. Skonstruowane zostanie tak, aby maksymalnie spotęgować siłę skupienia i sprowokować umysł do odpoczynku.

Po zakończeniu podróży do wnętrza obiektu można go złożyć do postaci początkowej, co spowoduje wyłączenie zasilania. Postać początkowa jest również bardziej oszczędna pod względem zajmowanej przestrzeni. Projektowa wysokość obiektu ok. 300 cm, szerokość postaci pierwszej 108 cm, szerokość końcowa 260 cm.

Widok z przodu po całkowitym rozłożeniu obiektu w proporcji do stojącej wewnątrz osoby o wzroście 180 cm.

